

The background of the poster is a dark, atmospheric scene of a futuristic arena. In the foreground, a muscular man is seen from behind, looking towards a massive, dark, and imposing structure that resembles a giant's head or a fortress. The structure is illuminated with orange and yellow lights, and there are several small, dark, winged creatures flying around it. The sky is dark and cloudy, with a crescent moon visible. The overall tone is dark and dramatic.

MARTIN HESOUN

VAELYARI

BŘÍMĚ

TÍHA, KTEROU NIKDO JINÝ NEUNESE.

KNIHA PRVNÍ

UKÁZKA Z KNIHY

VAELYARI · KNIHA PRVNÍ

BŘÍMĚ

Kapitola 1

MARTIN HESOUN

TICHO

PTÁCI MLČELI.

Adam si toho všiml, ještě než sešel z hřebene, a zastavil se s jednou nohou na mokrém kameni a druhou ve vzduchu. Džungle pod ním se svažovala do údolí jako obvykle, zelená a přerostlá, s parou nad korunami, kterou večerní slunce barvilo do rezava. Vypadala stejně jako každý jiný den. Ale nezněla stejně.

Tuhle hodinu znal. Za soumraku se les vždycky na chvíli rozkřičel, než ho pohltila noc. Zoborožci, opice, hmyz, jeden zvuk přes druhý, tak hustě, že se v tom dalo schovat. Otec mu to vysvětloval, když byl malý: *Tady se nikdy ne-schováš v tichu. Tady se schováš v hluku.*

Teď bylo ticho. Ne úplné. Hmyz bzučel, voda někde tekla. Ale ta vrstva nad tím chyběla. Celý svah pod ním držel dech.

Postavil nohu na zem a nechal váhu dosednout. Kovové kruhy na kotnících se posunuly o půl centimetru dolů, jako každý krok už čtrnáct let, a on je ani nevnímal. Vnímal svah. Vnímal, že za tři dny na hřebeni nepotkal jediného člověka, což bylo v pořádku, a že se teď vrací do údolí, kde nic nekřičí, což v pořádku nebylo.

Sundal z ramene lano a stočil ho tak, aby mu nepřekáželo, kdyby musel běžet. Pak sešel dolů.

. . .

Nešel po stezce. Stezka byla pro ty, kdo by úkryt hledali, a otec ji udržoval schválně vyšlapanou. Vedla na dvě stě metrů od chaty do slepé rokle, kde končila v bahně. Adam šel podél ní lesem, o kus výš, tak, jak chodili vždycky, a každých dvacet kroků se zastavil a poslouchal.

Nic. Voda. Hmyz. Vlastní dech, pomalý, kontrolovaný.

U velkého padlého stromu, který označoval hranici toho, čemu otec říkal *dvůr*, ucítil kouř.

Ne dřevo. Dřevo znal, vařili na něm každý večer a otec hlídal, aby ho bylo málo a aby bylo suché. Tohle bylo ostřejší, chemické, s nasládlým podtónem, který se mu lepil na patro. Spálený polymer. Něco, co se v džungli nespáluje, protože to v džungli nemá co dělat.

Přikrčil se za kmen a čekal. Počítal do sta. Do dvou set. Nic se nepohnulo.

Když nevíš, co je před tebou, nejdřív se dívej. Pak poslouchej. Pak teprve jdi. Kdo jde první, umírá první.

Otcův hlas v něm byl tak samozřejmý, že ho ani nevnímal jako vzpomínku. Byl to jen způsob, jakým se myslelo.

Přelezl kmen.

. . .

Mýtina byla rozrytá.

To viděl jako první, dřív než mrtvé na zemi. Otec dvůr udržoval hladký, udusaný, bez kořenů, protože se na něm cvičilo a protože na hladké zemi je vidět každá stopa. Teď byla země rozházená jako po bouři. Vyrvané drny, dlouhé rýhy, jedna hluboká, prohnutá brázda, kde něco těžkého padlo a smýklo se stranou. Bambusová stěna sušárny byla proražená. Sloup, na kterém se učil držet rovnováhu, když mu bylo devět, ležel zlomený vedle své díry.

A pak těla.

Tři. Ležela tak, jak padla, a Adam poznal, že nikdo z nich nepadl náhodou.

Nepřistoupil k nim hned. Obešel mýtinu po okraji, celou, s očima na lese, ne na mrtvých. Chata stála. Dveře byly otevřené dokořán, a to byla první věc, která ho udeřila víc než kouř. Otec dveře nikdy nenechával otevřené. Ani na chvíli. Ani když šel dvacet kroků pro vodu. *Otevřené dveře jsou pozvánka. A my nikoho nezveme.*

Za chatou kouřil dohořívající zbytek něčeho, co kdysi mělo tvar. Adam se k tomu nepřiblížil; viděl kov, pokroucený, a ještě něco, matně lesklé, a věděl, že se to pozná až potom. Nejdřív les. Nejdřív obvod.

Když dokončil kruh a nic se nepohnulo ani nezasvítilo ani nezavrčelo, vstoupil doprostřed.

. . .

První voják ležel na zádech, s hlavou otočenou k nebi tak, jak se hlava otočit nemá. Byl velký. I vleže bylo vidět, že byl velký. O hlavu větší než Adam, ramena, která by neprošla dveřmi chaty. Zbroj byla tmavá, matná, bez jediného lesku,

členěná do plátů, které kopírovaly tělo. Na hrudi měla vpadlinu. Ne průstřel. Vpadlinu, jako když se na plát opře něco strašně těžkého a plát se rozhodne ustoupit.

Adam si klekl a položil mu dva prsty na krk, pod okraj límce. Kůže byla studená, ale ne ledová. Pár hodin. Možná od rána.

Ruce mu nepatrně těžkly v zápěstích, když je zvedal, a stejně tak nohy, když se zase stavěl. Bylo to tak vždycky. Nebylo to nic. Byla to jen váha, kterou nosil tak dlouho, že si tělo bez ní neumělo představit sebe.

Druhý voják ležel na boku, stočený, s rukama u břicha. Ten neumřel rychle. Kolem něj byla země tmavá do širokého kruhu a v té tmavé zemi byla vyrytá čára, dlouhá, mělká, klikatá, jako když někdo dlouho hrabal prsty a nemohl přestat. Zbraň měl pořád u stehna, v zapnutém pouzdru. Nikdy ji nevytáhl.

Třetí ležel nejdál, u kraje mýtiny, s obličejem v zemi, jako by se snažil dostat pryč. Tomu chyběla přilba. Adam ji našel o pět metrů dál, v křoví, a otočil ji: uvnitř nebylo nic, jen tmavá výstelka a slabý zápach potu, který nebyl lidský. Ostřejší, kovovější. Zápach, který znal celý život z jediného jiného člověka.

Otec.

Ne. Otec ne. Ti tři ne.

Vrátil se k prvnímu, ke druhému, ke třetímu. Otočil každého. Prohlédl obličej, znovu, důkladně, jako by je mohl poprvé špatně vidět. Všichni tři byli mladí, pokud se to u nich dalo poznat, a Adam to poznat uměl: hladká kůže na spáncích, žádné rýhy u očí, tvrdé čelisti, zuby celé. Žádný

z nich neměl otcův obličej. Žádný z nich neměl přes levé obočí starou jizvu, která šla až do vlasů. Žádný z nich neměl na zápěstí nic než okraj rukavice.

Prošel mýtinu ještě jednou. Křoví po obvodu. Rokli za sušárnou. Potok. Vstoupil do chaty a stál v ní a díval se.

Otec tam nebyl.

Postavil se doprostřed rozryté země a nechal to k sobě dojít. Dovolil si to. Deset dechů. Otec tady není. Otec tady není a tři mrtví Vaelyari ano, a je tu dohořívající kov, a jsou tu stopy, a chata je otevřená.

Není tady.

Něco v něm chtělo vykřiknout, ale nevědělo, do které strany. Tak se to nikam nedostalo a zůstalo to uvnitř, za hrudní kostí, jako spolknutý kámen.

Deset dechů. Pak zase ruce.

. . .

Nejdřív chata.

Uvnitř bylo všechno na svém místě, což bylo horší, než kdyby bylo všechno rozházené. Otcova pryčna u zdi. Stůl. Kameny na broušení v řadě podle zrnitosti. Dvě misky, otočené dnem vzhůru. Dva nože na háku. Oba. Otec tedy nešel ven s nožem. Nečekal je. Nebo je čekal a nechtěl, aby to vypadalo, že je čekal.

Adamova pryčna nebyla nikde, protože Adamova pryčna nikdy nebyla nikde. Spal na rohoži, kterou každé ráno sroloval, ovázal a zasunul do dutiny pod podlahou, dřív než si vyčistil zuby. Dělal to od chvíle, kdy sem přišli, od sedmi

let, a nikdy se neptal proč. Bylo to prostě to, co se ráno dělá.

Ted' stál nad prknem, pod kterým byla jeho rohož, a poprvé v životě pochopil, na co se to čtrnáct let cvičil.

Nikdo nesmí poznat, že tu žijou dva.

Klekl si a prkno nadzvedl. Rohož tam byla, srolovaná a ovázaná tak, jak ji ráno nechal, a vedle ní jeho druhá košile a kožený váček s věcmi, které byly jeho a nikoho jiného. Nechal to tam. Prkno vrátil. Přejel po něm rukou, aby zapadlo do rýhy.

Kdokoli sem vešel, viděl chatu jednoho muže.

. . .

Venku se pustil do země.

Nechodil po ní. Obcházel ji po kolenou, s tváří nízko, a četl. Otec ho učil číst stopy od malička. Nejdřív jinde, v jiném lese, na který si Adam pamatoval jen v útržcích, a posledních čtrnáct let na téhle mýtině. A tahle mýtina ted' říkala víc, než kdy řekla.

Přišli od severu, po stezce. Tedy tou, co byla vyšlapaná pro ně. Došli do slepé rokle a otočili se. Tady byl otisk, patní, hluboký, někdo se zastavil a rozhlížel. Pak šli lesem nahoru, stejně jako Adam, jenže hlučněji. Ulomené větve ve výšce ramen. Ve výšce jejich ramen.

Otec je slyšel. Musel. Slyšel by je z kilometru.

A neutekl.

Adam to obracel v hlavě, zatímco sledoval stopy dál, a nedokázal to nikam usadit. Otec věděl, co dělat, když přijdou. Věděli to oba. Byl na to plán, prostý a starý: zmizet,

po potoce, dolů, nikdy nahoru, sejít se u třetího vodopádu. Nikdy nebojovat, dokud není nutné bojovat. Otec to říkal tolikrát, že to bylo skoro směšné.

A pak tu byla tři těla a rozrytá země.

Bojoval. Tady, na dvoře, proti třem. Adam viděl kde. Viděl otisk, kde otec stál, když první z nich vešel na mýtinu. U sušárny, bokem, tak, aby měl slunce za sebou, tak, jak to učil. Viděl, kde udělal první krok. Ne dozadu, dopředu, dlouhý, těžký, ten krok, který Adam znal z tisíce sparingů a který vždycky znamenal, že je konec, i když soupeř ještě stál. Viděl vpadlinu na hrudi prvního mrtvého a věděl, či ruka to byla.

Druhého vzal nožem? Ne. Nože byly v chatě. Něčím, co vzal prvnímu. Ne zbraní. Otec nikdy nepoužil jejich zbraně, když nemusel; *zbraň, kterou neznáš, je zbraň, která nezná tebe*. Vzal mu něco jiného. Adam prohlížel prvního mrtvého znovu a našel to: na opasku prázdné pouzdro, dlouhé a úzké, na čepel, která tam nebyla. Nebyla nikde.

Otec ji vzal s sebou. Nebo ji vzali oni.

Třetí utíkal. Tomu se dalo věřit. Třetí byl mladý a ostatní dva leželi a on se otočil a utíkal ke kraji mýtiny a nedoběhl.

A pak?

Pak byla ta brázda. Dlouhá, hluboká, prohnutá, doprostřed dvora. Adam u ní klečel a pomalu, velmi pomalu, mu docházelo, co znamená. Něco těžkého tady padlo. Ne mrtvý, mrtví leželi jinde. Něco, co padlo a pak se smýklo stranou, jako když někdo na zemi ještě zabírá nohama.

Na konci brázdy byla krev.

Málo. Ne kaluž. Skvrna velikosti dlaně, vsáklá do hlíny, a od ní tři kapky, každá o krok dál, směrem ke stezce.

Adam si položil ruku na tu skvrnu. Byla suchá. A byla tmavší, než měla být lidská krev, a hustší, a měla ten samý kovový podtón jako výstelka přílby.

Otcova.

Ale otec tady neležel.

. . .

Bylo jich víc než tři. To bylo zjevné dřív, než to dopočítal. Tři mrtví, ale stopy pro pět, možná šest. Těžké, hluboké, párové. A odcházející stopy byly jiné. Vedly zpátky ke stezce a byly hlubší než ty přichozí, a šly blíž u sebe, a mezi nimi byla táhlá, přerušovaná rýha, kterou dělá pata, když ji někdo vleče.

Někoho odnášeli. Ne nesli. Vlekli, s rukama přes ramena dvou mužů, a ten někdo nešel po svých.

Mrtvé se nevělečou. Mrtvé se buď nechají ležet, nebo se nesou, a tihle tři leželi, protože na ně neměli čas nebo ruce nebo obojí. Kdyby otec umřel, nechali by ho tady vedle svých. Zbytečná váha. Zbytečné riziko v lese, kde právě přišli o tři muže.

Vlekli ho, protože žil.

Adam se postavil. Kolena mu neposlouchala tak, jak měla. Ne kvůli kruhům, na ty byl zvyklý, ale kvůli něčemu jinému, co se mu rozlévalo od žaludku do stehů a nemělo jméno. Stál nad stopou a díval se tam, kam vedla. Stezka. Rokle. Sever. A za severem, o dva dny cesty, kraj lesa, a za krajem lesa svět, který znal jen z otcových vět.

Žije.

Ještě to nedomyslel, a už měl lano v ruce a nohu na stezce.

Byli tu ráno, nejpozději v poledne. Pět hodin náskoku, nejvíc šest, s raněným, kterého vlečou, po stezce, kterou znal se zavřenýma očima. Mohl je dohonit do svítání. Šli hlučně. Byli tři – ne, byli dva nebo tři, když tři leželi tady – a on by je slyšel dřív, než by ho viděli, a v noci, v lese, s tímhle terénem –

Nepronásleduj nepřítele, dokud nevíš, kam tě vede.

Zastavil se s druhou nohou ve vzduchu, přesně jako na hřebeni, když ptáci mlčeli.

Otec to řekl mnohokrát. Ale Adam teď slyšel jeden konkrétní den, jednu konkrétní intonaci. Bylo mu patnáct a honil kance, kterého poranil, a kanec ho zavedl přes hřeben na svah, kde na něj čekal druhý, a Adam se vrátil s rozpáraným lýtkem a otec ho šil bez jediného slova a teprve když uvázal poslední uzel, řekl to. Klidně. Bez výčitky. *Zvíře tě zavedlo tam, kde bylo silnější. Člověk to udělá taky. Vždycky. Nepronásleduj nepřítele, dokud nevíš, kam tě vede a co tam na tebe čeká.*

Dva nebo tři muži. Raněný, kterého vlečou. Po stezce. V noci.

A na konci stezky, za dva dny, kraj lesa, kde na něj čekalo co? Kolik? Otec vyprávěl o městech. O posádkách. O tom, co Vaelyari dělají s těmi, kdo jim zabijí tři vojáky. Adam o tom všem věděl to, co se dá vědět z vět. Nevěděl, jak to vypadá. Nevěděl, jak to zní. Nevěděl, jestli ti dva vlečou otce do posádky pro dvacet mužů, nebo pro dvě stě,

nebo jestli na kraji lesa čeká něco, co by v noci uslyšel až ve chvíli, kdy by bylo pozdě.

A kdyby je dohonil – dva, tři, s otcem mezi nimi jako štítem –

Pomalů položil nohu na zem. Lano si přehodil zpátky přes rameno.

Stál tam a nenáviděl to. Nenáviděl každou vteřinu, kterou stál. Vztek byl v něm celý, hotový, jen čekal, až mu povolí. Vztek na ty tři, co leželi a už nemohli za nic, vztek na ty dva, co šli po stezce, vztek na otce, že bojoval, když měl zmizet, vztek na sebe, že byl tři dny na hřebeni, protože ho tam otec poslal.

Vztek nebyl plán.

Otočil se zpátky k mýtině.

. . .

Pracoval rychle, protože světla ubývalo, a pečlivě, protože mu to jinak nešlo.

Nejdřív zbraně. Všechny tři pistole vytáhl z pouzder a položil je na stůl v chatě, vedle sebe, a dlouho se na ně díval. Byly těžké, tmavé, bez jediného hladkého místa, s rukojetí příliš širokou pro jeho ruku. Nikdy žádnou nedržel. Otec o nich mluvil, ale žádnou tu neměl. *Když budeš potřebovat jejich zbraň, vezmeš si ji jim.* Teď tu tři ležely a on nevěděl, jak se odjišťují. Nechal je ležet. Zbraň, kterou neznáš.

Pak zbroj.

Klekl si k prvnímu a prohlížel ho tak, jak prohlížel všechno. Od hlavy k patě, pomalu, nic nepřeskočit. Přílba,

pokud ji měl. Límec. Ramena, pláty, klouby. Opasek. Stehna, kolena, boty. Hledal cokoli, co by mělo tvar. Cokoli, co bylo na všech třech stejné a zároveň nebylo jen zbroj.

Našel to na límci. Vlevo, pod klíční kostí, malá obdélníková destička z tmavšího kovu, zapuštěná do plátu tak, že skoro nevystupovala. Na ní byl vyrytý znak. Ne písmo, ne to písmo, které ho otec učil číst na vydřených tabulkách; tvar. Dvě čáry, lomené, a mezi nimi něco jako bod. Pod tvarem řada drobných zářezů.

Druhý voják měl stejnou destičku. Stejný tvar. Jiné zářezy.

Třetí taky.

Adam netušil, co znamenají. Otec ho učil znaky rodů, ty velké, ty, které se malují na brány a tetují na krk. Tohle nebyl žádný z nich. Tohle bylo menší. Jednotka. Oddíl. Číslo. Něco, co říkalo *odkud* a čí, když to člověk uměl přečíst.

Neuměl. Ale někdo ano.

Vzal nůž z chaty a první destičku vyloupl. Šlo to špatně; kov byl zapuštěný hluboko a plát kolem něj byl tvrdší než cokoli, co kdy řezal. Když ji dostal ven, byla na rubu drsná a měla dva malé hroty, kterými držela ve zbroji. Položil ji na dlaň. Vážila skoro nic.

Vyloupl druhou. Třetí.

Pak si znovu klekl k prvnímu, protože si vzpomněl, jak otec mluvil o rukavicích, že na hřbetu bývá to samé, jen menší, pro případ, že límec shoří. Bylo to tam. Malý, sotva viditelný, ten samý lomený tvar. Nechal ho být. Tři stačily.

Ještě jedna věc. Otočil prvního mrtvého na bok a stáhl mu z opasku prázdné pouzdro na čepel. Dlouhé, úzké, z

toho samého matného materiálu jako zbroj. Prázdné. Zasu-
nul si ho za opasek. Pokud ta čepel byla někde, byla u
otce, a on ji bude chtít poznat.

Nakonec voda. Každý z nich měl na opasku plochou ná-
dobu, a Adam dvě odepnul a přelil jejich obsah do své ko-
žené láhve. Chutnala kovově. Chutnala jako oni.

. . .

Když skončil, sedělo slunce na hřebeni, odkud ráno vyšel,
ne, před třemi dny, a mýtinou se táhly dlouhé stíny sloupů
a těl. Dohořelý kov za chatou už nekouřil. Teď, když měl
čas se podívat, viděl, co to bylo: cosi s nohama a plochým
hřbetem, velké jako pes, roztavené do sebe. Stroj. Otec o
takových mluvil. Že chodí před hlídkami, že vidí ve tmě, že
cítí teplo. Tenhle skončil v ohni a Adam se rozhodl nezjiš-
ťovat jak. Otec by to nevysvětloval. Otec by řekl: Zjisti, co
potřebuješ. Ne co chceš.

Stál na kraji mýtiny se třemi destičkami v kapse a
prázdným pouzdrem za opaskem a díval se na tři mrtvé,
které nechal ležet, kde leželi.

Přijdou si pro ně. To věděl bez otcových vět. Přijdou si
pro své mrtvé, protože si pro ně chodí, otec to říkal, *nene-
chávejí své mrtvé*, a tihle tři tu leželi jen proto, že ti, co
odešli, na to neměli ruce. Vráti se. Zítra, pozítří, s dalšími.
A najdou mýtinu, a chatu, a rozrytou zem.

A stopy někoho, kdo tu byl po nich.

Podíval se na vlastní otisky v hlíně. Byly všude. Menší
než ty jejich. Jiné boty. Jiná váha.

Do rána musel být pryč. Musel odsud odnést všechno, co bylo jeho, a nechat mýtinu tak, aby vyprávěla příběh jednoho muže, který bojoval sám a prohrál sám. Musel –

Musel se v něm najednou zlomilo a on si sedl. Přímo tam, na kraj mýtiny, do hlíny, zády k padlému kmeni. Nohy natažené. Ruce v klíně. Kruhy na zápěstích se mu ve tmě leskly matně, jako mokré kameny.

Tři dny. Byl tři dny na hřebeni, protože ho tam otec poslal. Běž. *Vezmi si lano a málo jídla. Vrať se, až budeš moct vylézt na Zub bez lana.* Vylezl na Zub bez lana druhý den ráno a pak tam seděl ještě den, protože chtěl, aby to byl skutečný výstup a ne náhoda, a lezl znovu, a znovu, a pak se vracel pomalu, spokojený, s odřenými dlaněmi, a celou tu dobu tady –

Zavřel oči.

Uviděl otcovu ruku. Velkou, tmavou, se starým zjizveným kloubem na prsteníku. Jak se sklání nad jeho zápěstím, když mu bylo dvanáct, a otáčí kruh o kousek, o nepatrný kousek, a šeptá k němu něco, čemu Adam nerozuměl. Několik dlouhých slov ve starém jazyce, tiše, jako když se mluví k někomu, kdo spí. A kruh ztěžkl. Ne o moc. Jen tolik, aby to bylo cítit, a otec se narovnal a řekl: *Znovu.* A Adam začal znovu.

Znovu.

Otevřel oči.

Ve tmě mezi stromy neviděl nic, ale věděl, kde je sever. Věděl, kde je stezka. Věděl, kde vedou ty stopy: do rokle, ze slepé rokle nahoru, po hřbetu, dolů k řece, po řece na sever, dva dny, tři s raněným. Ke kraji lesa. K místům, o

kterých věděl jen to, co se vejde do vět: *tam ne, tam nikdy, tam jsou oni.*

Celý život to byla hranice světa. Tady les, tam oni.

Otec byl tam.

Adam seděl v hlíně, zády ke kmeni, a v kapse ho tížily tři kousky kovu, které vážily skoro nic. Někdo na kraji lesa je uměl přechít. Někdo věděl, co znamená ten lomený tvar, a věděl, kam takový oddíl vozí raněného Vaelyara, kterého našel v džungli sám, se dvěma noži na háku a otevřenými dveřmi.

Nebyl mrtvý. Odvedli ho živého. A stopy vedly ven z jediného světa, který Adam kdy znal.

Vstal.

Noc bude na to, aby mýtina zapomněla, že tu kdy žil. Ráno už bude na cestě.

Pokračování najdete v celé knize BŘÍMĚ.

MARTIN HESOUN · VAELYARI